

expedice

v. -vii.

historie, trasy, zajímavosti, foto, svědectví
časopis pro účastníky expedic mládeže

Květ z cesty do Portugalska...

Z poselství svatého otce Jana Pavla II. k XXV. Světovému dni cestovního ruchu

Tento fenomén – cestovní ruch – jak jsem již zdůraznil při jiných příležitostech, přispívá k rozvoji vztahů mezi lidmi a národy, které, jsou-li srdečné, ohleduplné a solidární, otevírají bránu míru a harmonickému soužití. Mnohé násilí, kterým lidstvo v naší době trpí, má svůj kořen v nepochopení a v odmítání hodnot a identity jiných kultur. Mnohé takové situace by proto mohly být překonány díky lepšímu vzájemnému poznání.

*Ve Vatikánu 30. května 2004
Jan Pavel II.*

Duchovní slovo o putování

Milí přátelé – poutníci,

zdravím vás všechny, kteří se také letos vypravíte na cestu. Vím, že vás opět čeká opravdová pout'. Ne výlet.

Pout' nás má přivést k tomu, abychom opustili vyšlapané cesty a objevili něco nového. Ty nejkrásnější zážitky často neprožijeme na místech, kde to předpokládáme, ale čekají nás při toulkách po malých zastrčených místech, na odbočkách z hlavních cest, které ani nejsou na mapách. Vykročení mimo plánovanou cestu umožní člověku být spíš cestovatelem, než turistou. Jako turisté chceme předem vědět, co stojí za vidění, a bojíme se, abychom o něco nepřišli. Cestovatel však má potěšení ze spontánnosti. Otvírají se mu i dveře, o jejichž existenci nemá turista ani tušení. Cestovatel asi nenavštíví všechno, co podle turistických průvodců „prostě musí vidět“, jeho zážitky však mají kvalitu něčeho bezprostředního, neopakovatelného, a tak se dotýkají srdce. Nebuďme turisty, ale staňme se cestovateli–poutníky vydanými s důvěrou do rukou Boží Prozřetelnosti a vykročme po cestě vedoucí do hluboké setkání s Bohem je zároveň pracovní schůzí, kde se rozdělují úkoly, přijímáme jako svůj úkol dát světu pochopit, že křesťanské poselství je radostná zvěst o osvobození od hříchu a od zla a zároveň silná výzva znovu si zvolit dobro pramenící v Bohu – což by se mělo projevit především mezi vámi navzájem.

Cestovatel může objevit víc než turista – mlýnský kámen v Banátu.

Jak vyzýval Svatý otec Jan Pavel II.: Buďte kvasem světa, proměňte ho zevnitř, zvláště příkladem svého života. A pokračuje: Vyzařováním víry, naděje a lásky ukazujte světu Krista!

Ať Bůh dá, abyste k takovému způsobu života získali i letošní poutí všechno potřebné a byli jste povzbuzeni to uskutečnit.

Za to se modlím a k tomu vám všem ze srdce žehnám.

Váš

biskup Vojtěch

Diecézní expedice mládeže

Prevzato z knihy o Brněnské diecézi (strana 208)

V roce 1998 se zrodil nápad uspořádat každý rok vandr pro větší počet mladých lidí lačných po dobrodružství a keruakovském putování. Již několik let se v této tradici snažíme pokračovat. Program i trasu připravují společně se zkušeným týmem složeným ze skautských vůdců, lékaře, několika kněží, dvou řidičů, průvodce a fotografa. Spolehlivý koráb značky Scania firmy „Brtník“, který je už nerozlučně spjat s expedicemi, sice působí honosným dojmem, ale celkový duch výprav je spíše chudý. Veškerou skromnou stravu si vezeme a připravujeme sami. Cílem je nejenom ušetřit, ale také se naučit přijímat každé jídlo s vděčností jako Boží dar. Výpravy mají styl putovních táborů: spíme většinou ve stanech na tábořištích nebo ve volné přírodě, pokud to jde. Tu a tam máme předem domluvený nocleh na skautských základnách, v poutních domech, klášterech nebo ve školách. Program každé expedice tvoří také kontakty s místní mládeží, skauty, společenstvím věřících, a tak se snažíme poznat život místních lidí. Samozřejmou součástí se staly přednášky, které nahrazují odborné průvodcovské informace. Každý z účastníků si sám zvolí téma přednášky, kterou v průběhu cesty přednese ostatním: kapitoly z historie, příroda a národní parky, fauna a flóra, dějiny církve a svatí, kultura, folklor nebo architektura...

Účastníci většinou od šestnácti do pětadvaceti let jsou z různých míst brněnské diecéze, proto samotné cestě předchází tzv. „kondiční víkend“. Ten je příležitostí seznámit se navzájem, poznat plán cesty a správně se naladit. Naše expedice nejsou duchovní cvičení, ani poznávací turistika, ani přírodopisná nebo místopisná cesta; a přesto to vše obsahují. Jsou příležitostí poznat více sama sebe, prožít hluboké přátelství a také v terénu oprášit svůj duchovní život. Den začínáme i končíme společnou modlitbou, denně slavíme mši svatou, putujeme na svatá místa a běžná jsou i večerní zamyšlení a tiché chvíle v samotě.

První cesta byla celkem odvážná a vedla do Skandinávie. Šestnáctého července 1999 se vydalo čtyřicet osm mladých lidí z celé diecéze na cestu dlouhou 7 300 kilometrů. Expedice číslo 2 vedla v Jubilejním roce 2000 do Litvy a Lotyšska. Mladí vezli jubilejní kříž na litevské poutní místo Križiukalnas. O rok později jsme směřovali opět na sever, tentokrát do skotského Highlandu. V roce 2002 se uskutečnila čtvrtá expedice na Korsiku a v druhé polovině července roku 2003 jsme se vydali do rumunského Banátu a bulharských hor. Šestá expedice byla spojená s poutí ke hrobu sv. Jakuba a do hor Portugalska a Španělska. Rok 2005 a expedice č. 7 – „Rodna“ do rumunského kraje Maramureš.

K ujetým více než čtyřiceti tisícům kilometrů pomalu přibývají další.

Deo gratias!!

P. Vladimír Šagi Záleský

Lampa

U jedné lampy veřejného osvětlení uprostřed parku se zastavila parta školáků, kteří se vraceli z večerního tréninku. Soutěživý duch v nich ještě setrval a tak na výzvu jednoho z nich: „Kluci, kdo se první trefí a zhasne tu lampu?“ všichni okamžitě vyhledali vhodné kameny. Lampa viděla, že je zle, a tak rovnou začala prosit o milost: „Kluci, nerozbíjejte mě, moc vás prosím. Možná moje světlo ochrání někoho před okradením nebo před nějakým násilníkem. Vždyť nemůžete vědět, jestli mě někdy nebudete potřebovat vy sami.“ Kluci se však nehodlali své zábavy vzdát. Lampa zhasla po páté či šesté ráně.

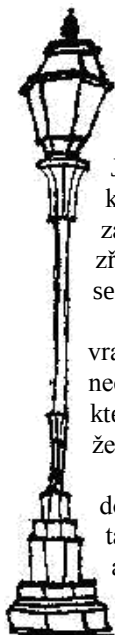
O pár let později se stejnou cestou vracela parta mladých z diskotéky. Jeden z mládenců si u lampy, která už byla dávno opravená, vzpomněl na klukovskou soutěž a vybídl ostatní k jejímu zopakování. Lampa zase prosila, zase upozorňovala na možné následky vandalství, zase marně. Vliv alkoholu byl zřejmý, mládežníci potřebovali více kamenů než při minulé soutěži, ale nevzdali se a vytrvali tak dlouho, dokud lampa svítila.

Zase uběhlo několik let a kolem lampy se nocí s velikým halasem vracela parta mužů z oslavy vítězství jejich hokejového klubu. Vítězství bylo nečekané a tomu také odpovídala oslava. Muži se zastavili pod lampou a opět kterýsi z nich dostal ten hloupý nápad. I tentokrát se je lampa snažila přesvědčit, že ten nápad není dobrý, i tentokrát bezvýsledně, i tentokrát dosvítila.

Uběhlo mnoho let. Z členů té dávné klukovské party se stali páni doktoři, inženýři, jeden ředitel, několik podnikatelů a šikovných řemeslníků a také jeden bezdomovec. Ten na rozdíl od ostatních nestihl zmoudřet dost rychle a díky své lásce k alkoholu přišel o zaměstnání, pak o rodinu a bydlení, a když začal krást, aby měl za co pít, přišel i o svobodu.

Dnes ho pustili z vězení. Bloumal ulicemi, které se za ta léta, která strávil za mřížemi, změnil y k nepoznání. Nikdo z lidí ho nepoznal, nebo se tak všichni aspoň tvářili, nikdo s ním nepromluvil pár slov, nikoho nezajímalo, že nemá kam jít. Když přišla noc, rozhodl se ukrýt a přespat v parku. Byla teplá letní noc a on najednou stál pod lampou, která se několikrát stala jemu a jeho kamarádům terčem pro vybití agresivity. Vzpomínal na ty klukovské úlety, na nezájem o způsobenou škodu i na současný nezájem bývalých kamarádů. Lampa svítila a mlčela. Tentokrát prosil strůjce několikrát zkázy tohoto zdroje světla. Prosil o odpuštění, prosil, aby lampa svítila celou noc. Sliboval, že ji za to bude hlídat, ale vlastně se jen bál přiznat, že je mu smutno a že se bojí a světlo mu to obojí pomáhá překonat. Pak se uložil ke spánku na lavičku ozářenou světlem lampy a klidně usnul pevně přesvědčen o tom, že mu na osvětleném místě nikdo neublíží, že ho nikdo neokrade o to málo, co mu zbylo. A lampa svítila až do rána.

P. Václav Trmač

5. expedice „Banát 2003“

Banát 1982

Ze zažloutlé kroniky trampské osady Jižní Oswego

Den byl krásný, ale my jsme čekali na parník v Oršové. Tonda našel v Dunaji chciplou lišku, zatímco Míra s Danem se šli klidně koupat – bylo prostě osobní volno, až do odjezdu lodi. V přístavu jsme ještě zažili nervy, protože do posledního okamžiku nebylo jasné, zdali nás rumunští vojáci na loď pustí. Z lodi se totiž častokrát skákalo do vody a plavalo do Srbska. Asi po půldruhé hodině „šíf“ přistál v Tisovci a my jsme vylezli na břeh. Dále se jelo hornickým nákladním autem asi hodinu vzhůru do lesů. Ty najednou skončily a v dlouhém klikatém údolí se pod námi objevil Eibenthal. U místní hospody jsme vyskákali z korby a hned nás zajmul rumunský strážník. Naštěstí pro nás byl nablízku náš budoucí výborný kamarád Tomeš, který poslal „strýčka“ Jančího pryč s ujištěním, že neutečeme přes Dunaj za svými jugoslávskými přáteli...

Po několika dvou dnech jsme vyrazili přes vysoké kopce do další české vesnice – Bígru. Cestu nám ukazovali dva zkušené průvodci, kterým jsme věnovali k ochutnání dvě naše konzervy. Dlouho si je nechtěli vzít. Cestou jsme si také prohlédli fantastický důl na uhlí, kde byl nejnovější stroj z roku 1909. Bylo už hodně navečer, když se před námi v dálce objevila krásná vesnice Bíbr. Byl stavěný do kříže, jeho střed tvořil bílý kostel. Za místním hřbitovem jsme postavili stany a vyrazili na obhlídku vesnice. Na lavičkách před domy sedělo mnoho česky mluvících lidí. Po umytí u pumpy na návsi jsme šli spát. Druhý den jsme zkoumali všechno možné a nemožné. Na hřbitově fotil Kwed náhrobky, Šagi se vyptával na místní pohádky, Dan navštívil vesnického učitele Mlezivu a dostal od něj dvě učebnice. Wabi zase navázal družbu a zjišťoval, jak se odtud dostaneme. Ráno o půl čtvrté jsme se nechali vzbudit jedním domorodcem a vyrazili spolu s horníky k Dunaji a pak do Moldovy Novy. Do Československa jsme dorazili již třetí den...

Pavel Dan Bibaged Svoboda, pomocný učitel

Slohové práce eibenthálských dětí ***(Z Festivalu mateřského jazyka 2002)***

Malý pastevec na Rodně

Na Eibenthalu je nejlepší hnůj z celých tamních českých vesnic z Rumunska, který krásně voní a rostou po něm dvoukilové brambory.

Robert Pospíšil (14 let)

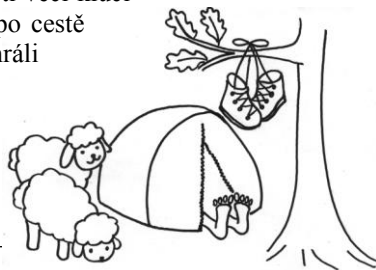
Eibenthal – nejkrásnější česká vesnice s německým názvem v Rumunsku.

Tomeš Pospíšil (14 let)

Na Velikonoce ráno chodíme hledat vejčka. Teď jsme našli v zahrádce, v chodbě v adidasuch (*botaskách*) a tam, kde držíme dřevo. U babičky jsem dostala dvě čokolády a šťávu a dvě vejčka.

U nás 1. dubna se chodí polejvat. V pondělí ráno přišli kluci polejt. Mě polili, že sem si mosela převlíct svetr. Pak sme si šli zrovna hrát a ti věcí kluci polejvali velké holky s amprama (*kyblíky*), že byly po cestě louže. V poledne jsem obědovali a večír sme si hráli s kamarádama. Druhý den mají polejvat holky, ale stejně mě polili znovu kluci.

Růženka Kotešovcová (11 let)

Do Banátu na nových kaučukách

Bylo to už víc než před dvěma roky, kdy se uskutečnila expediční akce Banát. Z doslechu jsem věděl, že Šagi pořádá „zahraniční expedice“ s partami lidí převážně z kruhů skautů a mládeže Brněnské diecéze. Prý se jezdí daleko, není to drahé, není to mastnárna a je tam docela sranda. Byl jsem člověk, co rád vandruje přírodou, spoustou menších akcí jsem už prošel nebo je sám pořádal, a protože se mně v minulosti velmi osvědčilo vyrazit občas sám mimo svoje známé na cizí akci, vyslechl jsem ještě pár účastníků minulých akcí a rozhodl se PRO.

Příprava na akci začala tzv. kondičním víkendem, který měl za cíl předběžně nahlédnout na účastníky z hlediska jejich použitelnosti pro akci a seznámit je spolu navzájem. Byly vydány i instrukce ohledně materiálních příprav, vybavení a programu cesty. Už na tomto kondičním víkendu se začala formovat parta lidí, jejíž „kvality“ (samozřejmě v tom nejlepší smyslu) z velké části způsobily, že akce byla, jaká pak skutečně byla a svým fungováním daleko přesáhla čas samotné expedice. Mezi účastníky byli ostřílení harcovníci, zkušení skauti a účastníci mnoha předchozích expedic, ale i naprostí nováčci. Zafungovala zde perfektní atmosféra otevřenosti a spolupráce, takže skoro všichni hned zapadli.

Zakrátko jsme už sbalení a natěšení vyrazili od Petrova korábem značky Scania firmy pana Brtníka na cesty. Na palubě asi 45 „dobrodruhů“ od 10 do 50 let z různých koutů republiky, převážně však z jižní Moravy.

„Tématem“ této expedice bylo Rumunsko a Bulharsko, přesněji rumunská oblast Banát a bulharské pohorí Rila. Banát je oblast jihozápadního Rumunska s českým osídlením z dob Rakouska-Uherska. Jde převážně o kopcovitou zalesněnou a těžko dopravně dostupnou krajinu, kterou jsme procházeli pěšky, všechno s sebou na zádech pod Balkánským Sluncem. Putovali

jme jako velká karavana od jedné české vesnice ke druhé (zdaleka nebyly jen dvě), přičemž se zážitky dělily do dvou velkých oblastí, což bylo jednak prožívání cesty (příroda, táboření, putování a odpočinky, prožívání party, vaření v menších skupinkách) a za druhé – kontakty s tamějšími lidmi

a kulturou (návštěvy a noclehy u místních, mše svatá v kostelích jednotlivých vesnic, náhledy do života usedlíků).

Další část expedice vedla do bulharských hor, kde ale po cestě došlo k vykradení našeho autobusu během nočního táboření u silnice, řada z nás tím utrpěla materiální ztráty na výzbroji a na dokladech. Tato příhoda nás ale rozhodila miň, než by se čekalo, ztracené věci se nahradily různým popůjčováním ochotných kamarádů a doklady – to bylo horší – nás stály časovou ztrátu v souvislosti s vyřizováním pasu na konzulátu v Sofii, což ale v rámci možností proběhlo nečekaně hladce, takže na hory přece jen došlo, i když jen v kratším čase. Tak jsme si užili Musalu – nejvyšší horu Bulharska (2 925 m) a někteří stihli i kus hřebenovky v jejím okolí.

Hluboký dojem z Banátu zanechalo i setkávání s místními lidmi, kteří si zachovali velmi čistou, i když trochu archaickou, češtinu, jejich architektura, společenský život, pracovitost a houževnatost při přežívání v těžkých podmínkách v částečné společenské izolaci, často v hmotném nedostatku, bez moderní techniky a v těžkých přírodních podmínkách. Svým způsobem lidé jako my, se kterými se můžeme setkat, porozprávět, ale kteří o svoje živobytí musí ve srovnání s námi tvrdě bojovat. Žijí na technické úrovni jako skoro před padesáti lety a jejich svět je svým způsobem skanzen. Mají své tradiční hodnoty, životní styl, zbožnost, kulturu, ale do toho jim nezadržitelně vtrhává „moderní civilizace“, která s sebou rychle přináší obrovské množství nových věcí, zdaleka však ne jenom dobré a svým způsobem jim jejich „starý Banát“ rozvrací. Dnešní doba Banát rychle mění, těžko říct, zda k lepšímu nebo k horšímu, ale zdá se, že hluboce a neodvratně.

Z putování během celé expedice mně utkvěl zážitek cesty pustinami daleko od civilizace. Těžko popsatelný pocit poutníka, který se musí spolehnout jen na svoje nohy, pár věcí ve svém batohu a přátele jdoucí s ním. Unikátní byla týmová spolupráce, hlavně u společného vaření, každý si automaticky hledal práci, nic nebylo potřeba říkat dvakrát a všechno šlo jako na drátkách. Každý chtěl být užitečný, každý dokázal expedici něčím obohatit.

Expedice kromě samotné cesty a poznání cizí země přinesla daleko víc – (mimo jiné) svou náročností prověřila povahy a vytvořila partu, která se schází dodnes.

Antracitový důl v Ujbányji – pro místní jediný zdroj obživy

Zapsal Luděk Dvořák

5. expedice „Portugalsko 2004“

Portugalci a moře

Z knihy „Rui Rasquilho, Jorge Barros: Portugalsko a moře, cesty za objevy“ (str. 8)

Na počátku věků bylo třeba najít bytost, která by založila lidský rod. A tak podle Bible uplácal Bůh postavu z hlíny a vdechl jí život. Hlína a duše, to jsme podle Knihy stvoření. Křehké dílo hrnčáře. Každý hrnčář však ví, že hlína se nedá zpracovávat bez vody. A molekulární analýzy dokazují, že sedmdesát pět procent našeho těla je tvořeno vodou... Ta hliněná socha nikdy nevyschla. Žijeme díky vodě, i když si to neuvědomujeme.

Ale to není všechno. Žijeme na planetě, kde pouze dvacet devět procent plochy tvoří pevnina. Zbytek jsou moře a oceány. Nicméně své domy si stavíme na zemi. Země je to nejcennější co máme, co si předáváme z generace na generaci, co obděláváme, o co bojujeme. Přesto, že jsme ze tří čtvrtin tvořeni vodou, tvrději zůstáváme na zemi. Země je však příliš malá pro naše touhy.

Země je dobré místo pro život. Voda však otvírá prostor pro naše sny. Možná proto, že jsme po devět měsíců byli vodními tvory, hýčkanými v teplém obětí vodního náručí. Voda je naše východisko, pilíř naší existence, přívál, který přikryje naši průměrnost, pramen, který naplní naše naděje.

Jak se pak lidská bytost nemá cítit rozpolcena neustálým rozporem mezi otupující jistotou pevniny a touhou po neprozkoumaných oceánech....

Portugalci si této rozpolcenosti brzy všimli. Na mořském břehu, tváří v tvář nedozírným vodám, cítili moře jako výzvu. Dokonce i dívky si v dobách, kdy byl portugalský jazyk ještě v plenkách, zvolily moře za svého důvěrníka a na jeho břehu se scházely se svými milými. Portugalci jsou lidé moře, jsou pro moře stvoření. Tím se liší od svých suchozemských iberských bratrů. Proto je předstihli v tom nesmírném dobrodružství, v bláznivé cestě po mořských vlnách. Řešení dichotomie země-voda se jim zdálo jasné, průzračné.

Bylo to splnění snu pro odvážné mladíky, hledání cesty pro obchodníky, rozsévání víry pro horlivé misionáře. Ale konec konců to všechno byla jenom odpověď na výzvu oněch pětasedmdesáti procent živé vody, které v sobě nosíme.

Tento moudrý úvod knihy nás může přivést ještě k jinému pohledu na člověka:

Člověk v sobě nosí nesmrtelnou duši, v srdci máme uloženou „vzpomínku na Boha“... Sv. Augustin říkal: „Od Boha jsme vyšli a k Bohu se vracíme. A neklidné je srdce naše, dokud nespočine v Tobě, Bože.“ Snad i křesťan by měl být odvážný „mořeplavec“, který se pouští na moře, aby odpovídal na touhu, která je v člověku uložena. Země je příliš malá pro naše touhy! Víra je odvážné hledání toho, v „kom se pohybujeme, žijeme a jsme“ (sv. Pavel).

Až na konec světa

Po cestách do Skandinávie, Pobaltí, Skotska, Korsiky a Rumunska bylo vybráno pro letošní rok Španělsko a Portugalsko. Abychom se poznali navzájem mezi sebou, zúčastnili jsme se přípravného víkendu v Heřmanově...

V neděli 18. června jsme se všichni (45 lidí + 2 řidiči) dostavili do Brna na Petrov, kde jsme dostali požehnání na cestu, nasedli do autobusu a vyrazili. Cesta přes Německo ubíhala rychle, následující den jsme se ocitli ve Francii. Navštívili jsme městečko Cluny, které je známé zříceninou kláštera. Další zastávka byla ve vesničce Taizé. Nemusím asi nikomu připomínat, čím je toto místo proslulé. Prožili jsme zde krásné chvíle modliteb ve společenství mladých lidí z celého světa. Odtud jsme odjížděli až druhý den ráno. Autobusem jsme jeli celý den směrem k Lurdům, kam jsme dorazili pozdě v noci. Ráno jsme navštívili poutní místo, zúčastnili se mše svaté a prozkoumali téměř každé zákoutí. Odpoledne jsme nasedli do autobusu a hurá do Španělska.

První oblast, kterou jsme ve Španělsku projížděli, bylo Baskicko. Měli jsme štěstí a nenarazili jsme na žádné teroristy. Následovala zastávka v Loyole, kde se narodil svatý Ignác. Pokračovali jsme v cestě, čekala nás noční jízda a slavné město Santiago de Compostela. Tato asi stotisícová aglomerace je hlavním městem provincie Galicie a je konečnou zastávkou poutníků z celé Evropy, kteří putují k hrobu svatého Jakuba Staršího. V roce 1999 Santiago navštívilo asi 9 milionů poutníků. Při prohlídce města nás obklopovaly nádherné kostely a historické budovy. V katedrále jsme slavili mši svatou a mohli jsme vidět největší kadidelnici na světě, která se používá při zvláštních příležitostech. A tato příležitost právě nastala. Ale bohužel ne kvůli nám. Zanedlouho byl totiž svátek svatého Jakuba, na který přicházelo mnoho poutníků.

Příští den jsme i my vykonali krátkou pouť – šli jsme na mys Finisterra (česky „Konec světa“), kde oficiálně končí cesta poutníků (lidé zde v dávných dobách odhazovali oblečení a boty do moře na důkaz toho, že chtějí odhodit všechno „staré a špatné“).

Následující den jsme překročili hranice Portugalska. Krátce nato jsme museli vydržet i dlouhou přestávku, při které se musel opravit autobus – praskl měch

u kola (a bez něho se opravdu těžko jede). Opravář byl velmi zručný, a proto jsme mu při odjezdu někteří z nás udělali pravou českou mexickou vlnu. A mohlo se jet dál. V Portugalsku jsme navštívili národní park Peneda-Geres, Porto (přístav a město vína) a univerzitní město Coimbra. Nemohli jsme vynechat městečko Fátima (největší portugalské poutní místo).

Příští den jsme opustili Portugalsko a ocitli se opět ve Španělsku. Následující den jsme navštívili Gibraltar (britské území). Další zastávkou byla Granada – hrob svatého Jana z Boha, zakladatele řádu Milosrdných bratří. Zde jsme se dostali přímo do baziliky k jeho hrobu. Další den se nám podařilo dobýt nejvyšší vrchol Pyrenejského poloostrova – Mulhacén (3 482 m n. m.). Poslední zastávkou ve Španělsku byla návštěva Montserratu – poutní místo, kde je bazilika se soškou Madony (černá barva).

Od této chvíle jsme se pomalu (rychlostí asi 100 km/h), ale jistě začali přibližovat k domovu. Projeli jsme Monako a poslední zastávka byla v italském Turíně. Příští den jsme se již vítali s našimi rodiči a blízkými. Na expedici jsme strávili 18 krásných dnů a zažili krásné chvíle. Myslím, že jsme vytvořili dobrou partu a že na tuto akci budeme dlouho vzpomínat.

Michal Mrázek, Blansko

5. expedice „Rodna 2005“

V sedle divokého koně

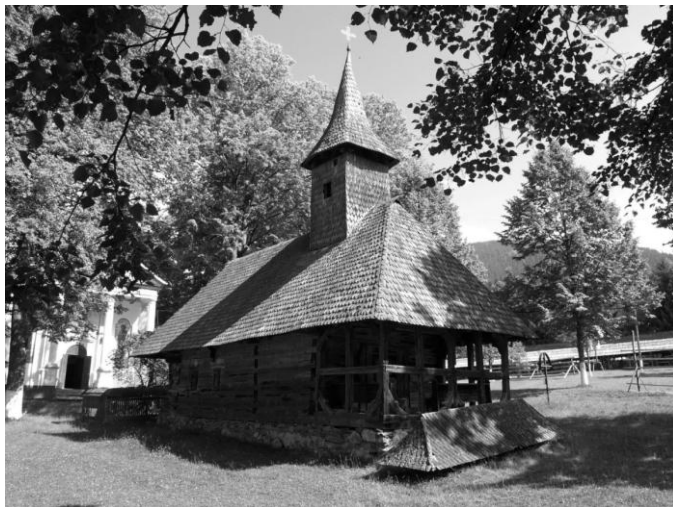
...pohodlně se usad', protože příběh „Expedice Rodna“ právě začíná. Je horké nedělní odpoledne a na Petrově se pomalu scházejí první účastníci... Už brzy spolu prožijí několik neopakovatelných zážitků, na které se nezapomíná. Už tradičně směřují všichni do katedrály vyprosit si Boží požehnání na cesty. A pak už jedeme a jedeme – Slovenskem a maďarskými nížinami. Pole s kukuřicí střídá slunečnice a tak pořád dokola. „Teď jsme na nějaké krokodýlí farmě a můžeme tu přespát,“ probudí nás hlas náčelníka Šagiho. Je jedna v noci, nádherně jasná obloha a teplý letní vzduch... Probudili jsme se do jasného dne. Ještě než jsem vylezl ze spacáku, poslouchal jsem bubnování strakapouda do akátu, pod kterým jsem spal.

Před námi byly rumunské hranice a první větší cíl naší cesty – pustý a zapomenutý kraj; země velkých zalesněných hor protkaný divokými horskými řekami. Maramureš – „bezcestné hory“!

Zdeněk Krejčí, Vysoké

U jednoho pravoslavného kostela jsme zanechali autobusem otisky „na věčný čas“, když se pneumatiky zabořili do nového asfaltu. Dokonce jsme museli všichni tlačit. V úterý ráno jsme dojeli k pohorí Maramureš, vybalili jsme zbytečnosti, nabalili to nejdůležitější a vyrazili na dvoudenní vandr. Byly jsme dvě skupiny, první úderná a druhá tak akorát. První vyrazila o dvě hodiny dříve, a proto jsme byli večer překvapení, když se hluboko v horách obě skupiny potkaly. Cesta byla dlouhá, těžká a únavná. Sotva jsme se kolem deváté večer utábořili, začalo pršet.

Druhý den jsme vyrazili brzy ráno za mlhy a deště. Naštěstí se počasí vyjasnilo, ale i tak jsme málem zabloudili, neboť na Maramureši nejsou vůbec žádné značené cesty. Nakonec se nás ujal jeden pastevec a pár hodin cesty šel s námi.

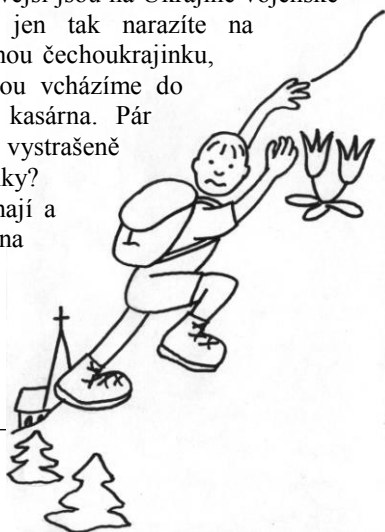
*Marek Švoma,
Česká Mez*

Fakultativní výlet, aneb ukrajinská vojenská stanice

Rumunské Karpaty jsou drsný kraj, kde na vás čeká nejedno překvapení, jako naši expedici... Mlha, déšť, není vidět ani na krok, puchýře pálí jako žhavé uhlíky, studený pot nepříjemně studí. Už nemůžu, už tam musíme být, to už musí být on – Pop Ivan, ten vrchol nejvrcholovější ze všech rumunských vrcholů! „jóóó, slááááa, to je von, KONEČNĚ!“ ozývá se jako jeden muž v naší zdeptané skupině.

„A teď rychle k autobusu!“ ...po pěti hodinách scházení neschůdného a zdolávání nezdolatelného kusu země „kdesi“ v Karpatech, kdosi: „no konečně, potok! Tááák a teď už jen pořád podle něj a jsme tam!“ Zkraťme to! Rumunsko je krásná země, leč Ukrajina, na kterou jsme se kvůli špatnému počasí a špatné mapě dostali, je také velice zajímavá. A vůbec nejzajímavější jsou na Ukrajině vojenské stanice, na které se dostanete tehdy, pokud jen tak narazíte na zaparkovanou Oktavii s brněnskou SPZ a na hodnou čechoukrajinku, která vás na tu stanici dovede... Železnou branou vcházíme do areálu. Zelený trávník, hřiště, plot, hrazda, kasárna. Pár kouřících vojáků po nás divně pokukuje a my vystrašeně pokukujeme po nich. Co tady dělají ty malé Ukrajinky?

Vojenská stanice a ony si tu volně pobíhají a hrají si tu. Lavičky tu mají pěkné, dobře se mi tu na nich sedí, ale jaképak jsou asi záchody? Po dvou hodinách sezení a zjištění, že jsem tu všem v podstatě ukradený, se neostýchám a... „Nechod tam, fůůůů, tak to sem eště neviděl!“ Kamarád Zdeněk vyzkoušel záchody přede

mnou a já si z jeho grimas a slov uvědomil, že se mi na záchod vlastně – vůbec – nechce... Tak nic. Když ne záchody, vyzkouším alespoň tu zeleně natřenou hrazdu pro ukrajinské vojáky. A vojáci stále sedí, kouří, sedí, kouří. Čekal jsem víc – nácvik pochodů, střelbu z kulometu, poplach... nic!

Tak kdypak nás odsud konečně propustí, kdy nám vrátí pasy, už mě to nebaví... Z toho majora mám trochu strach, ten jeho potutelný úsměv, ale pasy nese, tak snad. „Pojďte za mnou v dvojstupu, nemluvte, pojdte rychle!“ řekl prý ruský. Přecházíme pofidérní lanový most natažený přes ještě pofidérnější ukrajinskou řeku a já si připadám jako James Bond. Navíc stopadesátikilový major most schválně rozhoupává, asi aby kapitalisti měli nějakou show... Tak takto nějak to vypadá na ukrajinské vojenské stanici. Bylo to zajímavé, velmi poučné, škoda jen, že jsem neviděl na vlastní oči ty záchody...!

Vojta Šenkýř, Žďár nad Sázavou

Čtvrtek byl odpočinkový, sušili jsme věci, konečně se trochu najedli a relaxovali. Odpoledne jsme nasedli a přejeli jsme k pohoří Rodna, kde jsme chtěli zdolat nejvyšší horu Pietrošul přes 2300 metrů. Utábořili jsme se v pravoslavném klášteře Moisei. První skupina však už večer vyrazila na třídení výpravu. My (druhá skupina) jsme ale přenocovali v základním táboře a vyrazili až další den. Stejně tak i pohodová skupina s otcem Václavem. Po celodenním výstupu jsme byli pod hlavním hřebenem. Byla zima, zataženo a navíc foukal silný vítr. Proto jsme rozhodli, že vrchol zdoláme až ráno za rozbřesku, a tak jsme postavili stany u malého plesa. Ráno jsme vstali a vyrazili na vrchol Pietrošulu, věci jsme nechali pod vrcholem, neboť jsme se museli vracet stejnou cestou. Na vrcholu jsme sánkovali na zbytcích sněhu na pláštěnkách, koulovali se a tak...

...v pondělí jsme
překročili Maďarské
hranici a dojeli jsme
v klidu k termálním
pramenům, kde jsme se důkladně umyli a
prohřáli. Tentokrát se nám kolem 8 hodiny podařilo
najít perfektní místo k přenocování i s pláckem na
oslavu na rozloučenou. Bylo to fakt super...

Marek Švoma, Česká Mez

Neobyčejná sranda s obyčejným zavlažováním

(Portugalsko 2004, z dopisu Michala Mrázka)

Když jsme opustili Portugalsko, bylo v plánu ujet ještě pár desítek kilometrů, abychom se co nejvíce přiblížili k Gibraltar. Ale v oblasti, kde jsme měli mít plánovaný nocleh, byl obrovský požár. Nezbylo nic jiného, než pokračovat dál v jízdě a vůbec se v této oblasti nezdržovat. Jeli jsme až dlouho do noci. Už to vypadalo, že nikde nenajdeme vhodné tábořiště. Na jedné benzínce vedle restaurace Šagi domluvil, že můžeme ulehnout na jejich trávník. Tuto informaci jsme přijali s nadšením – konečně se můžeme vyspat, spacák je lepší než sedadlo v autobuse. Protože byla krásná letní noc, rozhodli jsme se spát pod širákem. Holky měli spát na krásném zeleném trávníku, kluci spíše na tvrdé uschlé trávě. Večer nám vůbec nedošlo, proč je trávník u holek tak krásně zelený, když všude dokola bylo sucho. Ale holky to asi ve 3 hodiny ráno rychle pochopily – ze země totiž vyskočily zavlažovací trysky a skoro všechny je pokropily, včetně jejich spacáků. Nezbylo jim nic jiného, než se evakuovat na náš tvrdý, zato suchý porost. I když se potom následující den musely sušit spacáky, musím uznat, že o zábavu bylo postaráno.

Na rumunsko – ukrajinském pomezí

(Rodna 2005, z dopisu Zdeňka Krejčího)

Za policejního doprovodu jsme opouštěli posádku, pochodovali vesnicí jak zajatci. Pak jsme přecházeli lanový most přes rozbouřenou Tisu. Slunce právě zapadalo za hřebeny hor, když jsme šli po starých kolejkách na hranice. Sem si pro nás přišli rumunští pohraničáři a odvedli nás k sobě na stanici. Rumunská stanice byl malý baráček s vysokým zděným plotem. Měli tu docela dobré švestky, ale ještě nebyly zralé. Toto místo bylo pro nás poslední zastávkou na cestě ke svobodě. Rumuni na nás byli hodní a bylo vidět, že mají snahu to s námi po dobrém vyřešit. Propustili nás asi kolem jedné v noci a vypravili na noční vlak. Pak už jsme dojeli do vesnice, kde na nás v doprovodu „politia frontiera“ čekal Šagi a Aleš s autobusem.

Cesta do Santiaga de Compostella

(Z brožurky Karla Charváta: Cyklopoutník ke hrobu svatého Jakuba)

V životě jsem viděl hodně měst. Malých i velkých, hezkých i ošklivých. Viděl jsem řadu světových metropolí na východě, severu, západu i jihu. Ze všech ale nejraději mám jedno. Leží ve Španělsku, v krásné provincii Galicie. Je to Santiago de Compostella. Je to město nejkrásnější na světě. Možná také proto, že při pouti tam jsem si sáhl na samé dno fyzických i psychických sil.

Víte, že...

- ...ve **švédském** národním parku Abisko žije největší lasicovitá šelma – rosomák, který s ocasem měří přes metr a dokáže zabít i jelena nebo soba?
- ...**švédské** národní parky obývá dohromady něco přes 100 Laponců, kteří v nich chovají asi 25 000 sobů?
- ...nejvíce ropy v Evropě (bez Ruska) těží **Norsko**? Se svými 1,2 miliony barely ročně je na 7. místě na světě.
- ...**Dánsko**, jehož nejvyšší kopec je jen 173 m vysoký, vyrábí 20 % své elektřiny z větru? Zato **Litva** má společně s Francií největší podíl jaderné energie, kolem 75 %?
- ...skoro polovina dnešního území **Polska** patřila před 2. světovou válkou Německu? Polsku naopak patřily části dnešní Ukrajiny a Běloruska, které po válce získal SSSR.
- ...v Karpatech, jejichž největší část leží v **Rumunsku**, žije největší evropská populace medvěda (asi 8 000 kusů), vlka (4 000 kusů) a rysa?
- ...v **Německu** žijí asi 3 miliony muslimů (hlavně Turků) a další více než 4 miliony cizinců z bývalé Jugoslávie, Itálie, Řecka a východní Evropy?
- ...hora Musala v **bulharském** pohoří Rila je nejvyšším bodem v okolí 800 km? První vyšší horou je Akdag v JZ Turecku.
- ...**Gibraltar** je jediným místem v Evropě, kde volně žijí opice makak sylvanus? Pravděpodobně tam byly dovezeny Maury.
- ...nejen Česko, ale i **Slovensko** se stává velmocí ve výrobě aut? K současné fabrice VW u Bratislavy přibudou za rok dostavěné továrny Kia u Žiliny a PSA u Trnavy?
- ...**Francii** každoročně navštíví 75 milionů turistů, bezkonkurenčně nejvíc na světě?
- ...**rakouská** Vídeň byla ještě před 100 lety s 1,7 miliony obyvatel 6. největším městem světa?
- ...největším obydleným zámkem je královské sídlo Windsor ve **Velké Británii**?
- ...z evropských zemí má nejmenší podíl zaměstnanosti v zemědělství (1,3 %) **Belgie**?
- ...na stavbě **španělského** chrámu Sagrada Familia v Barceloně pracoval Gaudí 43 let, než ho roku 1926 před chrámem přejela tramvaj? Na stavbě se opět pokračuje; nejvyšší věž má mít 180 m.
- ...7 % dospělých **Portugalců** je negramotných, po Albánii nejvíc v Evropě?
- ...v **Lotyšsku** žije i přes jejich velkou emigraci v 90. letech stále 30 % Rusů, Ukrajinců a Bělorusů?
- ...nejvíce památek UNESCO na světě je zapsáno v **Itálii**, v současnosti už 40?
- ...že v **Irsku**? Ale to už se dozvíte na místě!

Připravil Jiří Záleský

Přijměte pozvání na cestu do Irska

Již dnes svěřuji Pánu i Matce Boží, která je „Hodegetria“ – Průvodkyně na cestách – letošní výpravu na ostrov svatého Patrika. Přál bych si, aby nám výprava přinesla mimo jiné to, co bylo typické pro tohoto apoštola Irska:

Podle tradice se svatého Patrika zeptaly dvě pohanské princezny, dcery krále Laoghaire: „Kdo je Bůh? Odkud pochází?“ ptaly se. „Kde sídlí? Jak ho lze spatřit, jak milovat, jak najít?“ Dialog, který následoval měl formu velkého

kréda, tolik odlišného od vyznání víry, na které jsme zvyklí:

***Náš Bůh, Bůh všech lidí,
Bůh nebe i země, moří a řek,
Bůh slunce i měsíce, Bůh všech hvězd,
Bůh vysokých hor i hlubokých údolí,
Bůh nad nebesy, Bůh na nebesích, Bůh pod nebesy.
Přebývá v nebi, na zemi i v moři
i ve všech věcech, jež jsou v nich.
Inspiruje všechno, oživuje všechno,
je nade vším, udržuje všechno.
Dává světlo slunci, aby svítilo,
obklopuje měsíc a hvězdy,
otevřel prameny ve vyschlé zemi,
do moře vložil suché ostrovy.
Má Syna stejně věčného, jako je sám...
Dýchá v nich svatý Duch;
nelze oddělit Otce a Syna a Ducha svatého.***

Sám svatý Patrik se naučil modlit pod širým nebem v prvních deseti letech svého života v Irsku, kde jako otrok hlídal stáda za každého počasí. Ve svém Vyznání nám říká, jak zápasil s živly a proměňoval tento zápas v modlitbu.

„Zůstával jsem třeba i v lesích a na horách; před svítáním jsem vstával k modlitbě, za sněhu, za mrazu, za deště, a neublížilo mi to.“

Patrik nám ukazuje modlitbu, která sjednocuje člověka nejenom s Bohem, ale také se zemí. Vnímání „svatosti“ země a posvátnosti hmoty souznělo s myšlením pohanských posluchačů. Patrik nabízel křesťanství postavené na keltské lásce ke stvoření.

Svatý Patriku, Kolumbáne, Kevine, Gerarde... Orodujte za nás!

Seznam účastníků (celkem 170 osob)

Balák Vít	Blansko	1
Baláková Zuzana	Blansko	2
Bambula Marek	Třešť	5
Bartáková Hana	Měnín	3,4
Bartošová Ivana	Radostín nad Oslavou	5,6
Bínek Šany Jan	Žatčany	1,2,3,4,5,6,7
Boučková Zuzana	Zbýšov	4
Brabec Václav	Velké Meziříčí	1
Buček Libor, P.	Domažlice	7
Cerháková Kateřina	Praha	5
Čerbák Jan	Brno	1
Černý Dominik	Brno	1
Černý Michal	Brno	1
Daniel Vít	Šitbořice	4,5
Diviš Martin	Lelekovice	1
Dobešová Gabriela	Blansko	1,4
Dostálová Kateřina	Brno	3
Döllinger Tomáš	Praha	5
Drápal Lukáš	Viničné Šumice	1,3
Dufek Jan	Chudičce	3
Dvořák Luděk	Jedovnice	5,7
Enev Vojtěch	Brno	6
Enev Martin	Brno	6
Franc Dominik	Jedovnice	3,4
Fránková Daniela	Jedovnice	3
Fránek Jan	Jedovnice	1
Fránek Stanislav, PharmD	Jedovnice	1,3,4,6
Fránek Stanislav	Jedovnice	3,4,6
Glettová Veronika	Újezd u Brna	4
Glogar Josef, SDB	Fryšták	1
Gregor Jiří	Nové Město na Moravě	3,4
Gregorová Jana	Nové Město na Moravě	5
Gregorová Martina	Nové Město na Moravě	4,5
Grošofová Zdeňka	Tři Studně	5,6,7
Hartová Kateřina	Brno	2
Havelková Marie	Ořechov	3
Hladík Martin	Osová Bitýška	3,4,5,6
Hladík Petr	Osová Bitýška	4
Hladíková Marie	Osová Bitýška	3
Hlaváčová Jitka	Veselí nad Moravou	6
Hlavička Zdeněk	Blansko	1,2,4

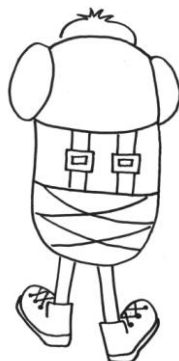
Hradilová Eva	Brno	3,4
Hrdinová Daniela	Nadějov	5
Chlubnová Lenka	Žďár nad Sázavou	7
Chytka Josef	Vaneč	1
Pavel Jager	Střelice	1
Jelínek Michal, SDB	Moravské Budějovice	1,3,4,6
Jurečková Petra	Přerov	4
Kališ Petr	Osová Bitýška	3
Kamenská Eva	Hustopeče u Brna	5,6
Kazdová Zdenka	Polná	1,5
Klíčová (Velová) Blanka	Blansko	1
Kolejka Jaromír Dr., CSc.	Brno	1
Komosná Miroslava	Dolní Bojanovice	7
Kontárová Marie	Čejč	3,4
Konvica Chinese Jan	Újezd u Brna	1,3
Kosour Pavel	Žďár nad Sázavou	5
Kosour Luboš	Žďár nad Sázavou	5
Kotíková Blanka	Žďár nad Sázavou	5,6,7
Koutná Helena	Sivice	6,7
Krejčí Zdeněk	Vysoké u Žďáru n. S.	6,7
Krupicová Zuzana	Nové Město na Moravě	5
Křivánková Hana	Měnin	3
Kubín Roman, P.	Třešť	5
Kučera Martin	Luleč	4
Kučová Květa	Žďár nad Sázavou	7
Kula Jiří	Nové Město na Moravě	4
Láníková Michaela	Ráječko	1,2,3,4
Lejsal Matěj	Praha	5
Macháčková Dominika	Boleradice	4,6
Machová Renáta	Tytry	7
Marek Petr	Velké Meziříčí	1,5
Matěna Lukáš	Blansko	1
Matěna Ptáček Ondřej	Blansko	1
Matuška Vlk Pavel	Blansko	7
Mička Bohuslav	Osová Bitýška	3
Michalíková Ludmila	Topolany u Vyškova	5,6
Míkula Šíkula Lukáš	Pozořice	1
Míkula Tomáš, P.	Rouchovany	1,2,3,4,5,6
Motáčková Marta	Brno	4
Mrázek Michal	Blansko	2,3,4,5,6,7
Mrázková Blanka	Blansko	3
Mrázová Petra	Velešovice u Rusínova	7
Musil Šibal Jan	Blansko	1

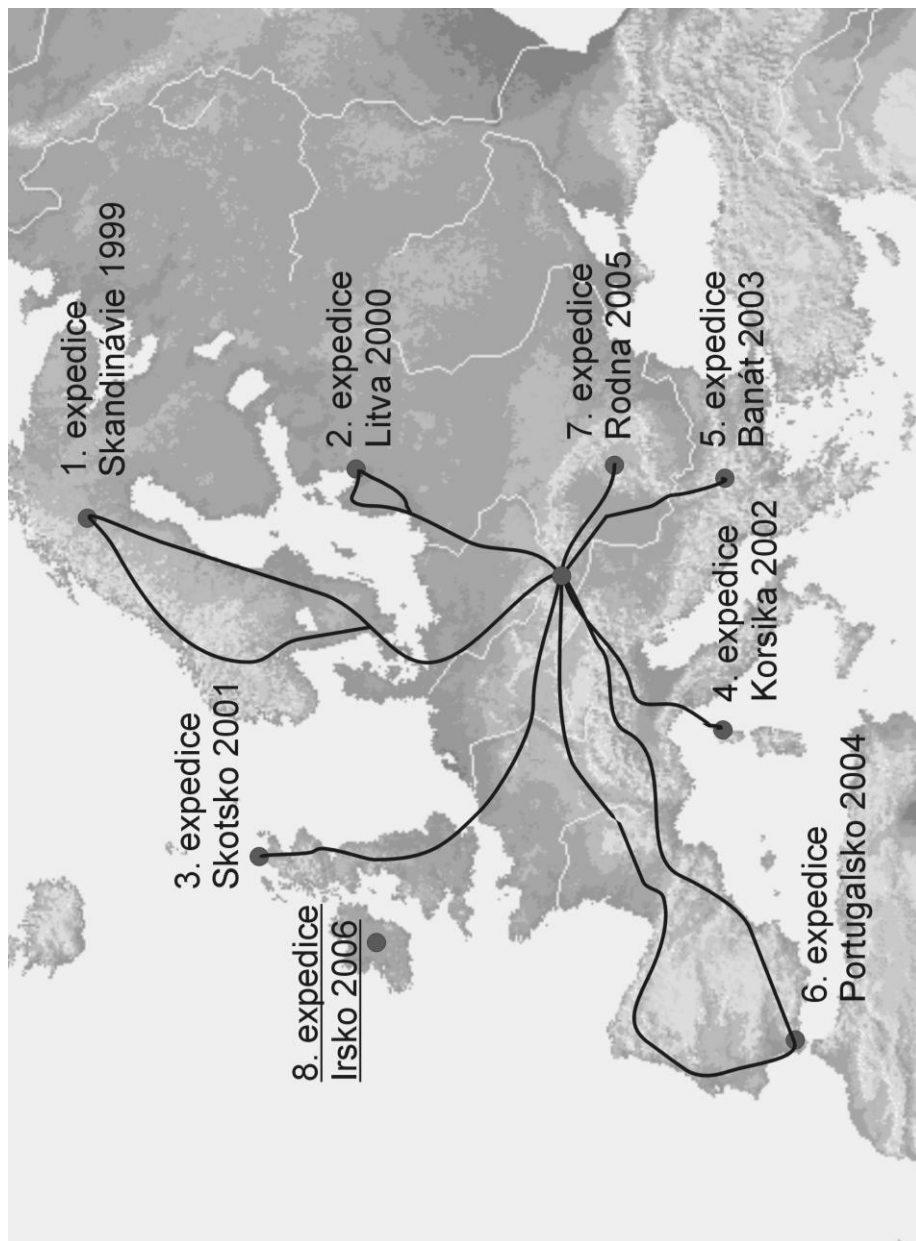
Musil Dale Tomáš	Blansko	1
Němec Oldřich	Blansko	3
Němcová Barbora	Blansko	3
Němcová Jana	Dubňany	3
Němcová Kateřina	Blansko	1
Nevrlý Marian	Brno	3
Ondráčková Danda	Kovalovice	2,3,4,5,7
Ondráčková Jitka	Kovalovice	6,7
Ondráčková Milda	Kovalovice	1,2
Pařízek Tomáš	Brno	1
Pakostová Julie	Brno	2
Pejchal Tomáš	Žďár nad Sázavou	7
Pejchalová Kateřina	Žďár nad Sázavou	6,7
Perna Yetti Václav	Střelice	1
Pernová Eva	Střelice	1
Pešina Zdeněk	Svitavy	3
Pernica Zdeněk	Jedovnice	3
Petr Cid Vondráček	Havlíčkův Brod	6
Petrucha Michal	Královopolské Vážany	5
Pěček Libor	Nové Město na Moravě	3
Potůček Bohumil	Hrotovice	4
Potůčková Milena	Hrotovice	4
Poulová Alena	Radostín nad Oslavou	5,6,7
Prát Tomáš	Dolní Bojanovice	7
Prchalová Daniela	Pozorice	1,3
Prchalová Lenka	Pozorice	4,5
Prudík Pajka Pavel	Brno	6
Richter Nik Jan, P.	Vranov nad Dyjí	7
Řehořová Markéta	Žďár nad Sázavou	7
Řehořová Petra	Žďár nad Sázavou	7
Sapák Jiří	Brno	3,4,5,6,7
Sapáková Anna	Brno	7
Sekaninová Michaela	Rajhradice	3
Siglová Tereza	Adamov	2,4
Skřivánková Ivana	Královopolské Vážany	5,6
Slouková Marta	Blažovice	4
Smutná Jarmila	Zbraslav	4
Stejskal Radek	Náklo	6
Střecha Martin	Žďár nad Sázavou	7
Střecha Milan	Žďár nad Sázavou	7
Svoboda David	Brno	4
Šebesta Jaroslav	Lelekovice	1
Šenkýř Vojtěch	Žďár nad Sázavou	7

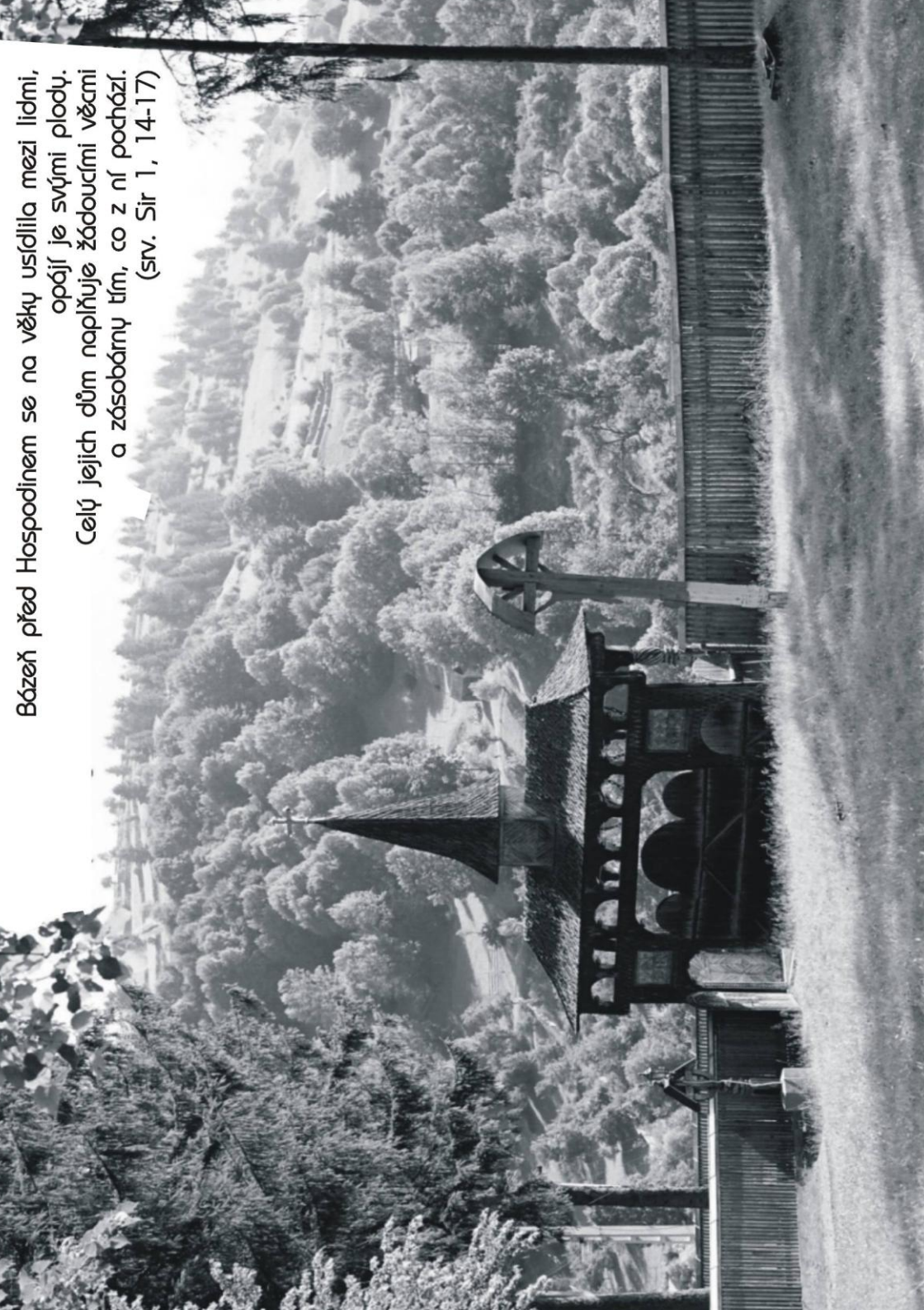

Šenkýřová Marie	Žďár nad Sázavou	6
Šindelková Marie	Brno	6
Šob Sam Martin	Blansko	1
Šustr Jiří	Nové Město na Moravě	3,4
Šustr Martin	Nové Město na Moravě	3,4
Šustr Václav	Nové Město na Moravě	3
Švestková Jana	Střelice	1
Švoma Marek	Česká Mez	7
Švomová Blanka	Žďár nad Sázavou	4,5
Tesař Josef	Tetčice	3
Tomek Ondřej	Brno	3
Trmač Václav, P.	Jemnice	1,2,3,4,5,6,7
Trubač Martin	Frenštát pod Radhoštěm	1
Urbanová Jana	Žďár nad Sázavou	6,7
Urbanová Pavla	Žďár nad Sázavou	6,7
Vácha Orko Marek	Brno	1
Valíček Josef	Šitbořice	5
Vaněk Sherlock Pavel	Blansko	1
Vojtíšek Vojta Petr	Neslovice	4,5,6,7
Vojtíšková Zuzana	Neslovice	3,4,5,6,7
Vomela Jiří	Vysoké Studnice	6,7
Vondráčková Veronika	Havlíčkův Brod	6
Vostál Zdeněk	Újezd u Brna	2
Vykydalová Miroslava	Blansko	3,6
Vykydalová Vendula	Blansko	1
Vymazalová Marta	Těšany	5
Vyškovská Marie	Brno	6
Well Roman	Adamov	1
Záleská Jana	Střelice	4,5,6
Záleská Veronika	Střelice u Brna	5,6
Záleská Zdislava	Střelice u Brna	5,6
Záleský Jiří	Dobrá Voda u ČB	4,5,6,7
Záleský Luděk, Ing.	Střelice	4,5,6
Záleský Matouš	Střelice	4,5,6
Záleský Ondřej	Dobrá Voda u ČB	4,6,7
Záleský Šagi Vladimír, P.	Žďár nad Sáz.	1,2,3,5,6,7
Zeman Jiří	Uhřínov	3
Zemanová Eva	Uhřínov	3
Zounar Michal	Brno	3
Žažová Marcela	Zbýšov u Brna	4

První sedm expedic za námi, osmá před expediční Scanii

Bázeň před Hospodínem se na věky usídlila mezi lidmi,
opájí se svými plody.
Celý jejich dům naplňuje žádoucími věcmi
a zásobárny tím, co z ní pochází.
(sv. Sir 1, 14-17)